

Трећа и четврта недеља 30.03-10.04

Наставна јединица за 8 разред

МУЗИКА У СРБИЈИ У XIX И XX ВЕКУ

О активнијем музичком животу у Србији може се говорити тек од времена после II српског устанка (1815-1817), а то је било време прве владавине кнеза Милоша Обреновића. Желећи да се у дворском начину живота изједначи са осталим европским владарима, кнез Милош је основао оркестар са професионалним музичарима. Оркестар је свирао на дворским и државним свечаностима и, према потреби, за црквене празнике. Ансамбл је водио Јосиф Шлезингер, који је у то време радио као професор музике деци богатије властеле и организатор музичког живота.

Корнелије Станковић

Документарни филм о композитору <https://www.youtube.com/watch?v=aEIAAwYaLfc>

Корнелије Станковић је први српски школовани музичар – композитор, диригент, мелографиста, пијаниста и музички писац. Рођен је 23.08.1831. године у Будиму (западни део Будимпеште), где је и преминуо 16.04.1865. године. Гимназију је похађао у Пешти (источни део Будимпеште), а музичке студије у Бечу. Ту је изучавао хармонију и контрапункт, а савладао је и пијанистичке технике.

У раду Вука Стефановића Караџића нашао је директне узоре за свој сакупљачки рад на пољу народног стваралаштва. Приступио је сабирању и обради српских грађанских и народних напева, као и црквених мелодија. Подстицај за овај рад на утемељењу националног стила у српској музици добијао је од значајних личности и интелектуалаца свог времена у Хабзбуршкој монархији и

Кнежевини Србији, као што су били патријарх српски Јосиф Рајачић и српски кнез Михаило Обреновић. Станковић је рад на записивању и хармонизовању грађанских песама и народних напева започео убрзо по доласку на студије у Беч. Прве објављене хармонизације биле су под називом „Српске народне песме“, па су уследиле још 4 такве збирке, са песмама популарних српских песника Јована Јовановића Змаја, Ђуре Јакшића. . . Песме је обрађивао као четворогласне хорске композиције, клавирске минијатуре или варијације за клавир. Путовао је и бележио народне напеве у Србији (Шабац, Лозница, Ваљево, Чачак, Ужице, Крагујевац). Штампане збирке народних песама Станковић је посветио црногорском кнезу Данилу I, Српкињама, кнезу Михаилу Обреновићу и руском царском посланику у Бечу, Виктору П. Балабину, а појединачне клавирске композиције кнегињи Јулији Обреновић и својој добротворки, Јелени Риђички.

Уз подуче бечког професора Сехтера, Станковић је написао своје прве две Литургије. Почетни покушаји младог музичара нису били у складу са традицијом народног црквеног појања, па нису са одушевљењем прихваћени ни од верника ни од црквених великодостојника. Станковић је зато, на подстицај руског проте Михаила Рајевског и уз подршку патријарха Јосифа Рајачића, започео бележење народних црквених напева. У Сремским Карловцима, савременим нотним писмом први пут је забележио напеве готово целокупног црквеног репертоара. Хармонизујући потом већину записаних једногласних напева за четворогласни хор, свом народу је даровао непроцењиво вредну заоставштину: три објављене књиге под називом „Православно црквено појање у српског народа“, као и 17 рукописних свезака четворогласних црквених песама и пет засебних свезака са око 400 страница једногласних напева из Осмогласника, Општег и пригодног појања и Празничног појања.

Први српски црквени хорови и грађанска музичка друштва у Аустроугарској и Србији до појаве Корнелија Станковића су на богослужбеном и концертном репертоару имали композиције руских аутора и мање познатих музичара. Објављивањем Станковићевих дела, хорским певачима и диригентима у Бечу, Трсту, Задру, Котору, Панчеву и Београду постали су доступни нови хармонизовани напеви српског народног појања. Афирмацији националног стила посебно је погодовао и краткотрајан боравак Корнелија Станковића на месту диригента у Првом београдском певачком друштву. Као наследник Милана Миловука, Станковић је извршио значајан преокрет тиме што је уместо страних композиција увео српске народне песме, хармонизоване за хорски ансамбл. Основао је и тзв. „приуговорни хор“, са циљем да члановима хора пружи додатно, теоретско образовање. У тежњи ка подизању музичког образовања у Србији, саставио је и план за оснивање „Правителствене школе музике“, прве музичке школе у Београду.

Осим што их је приређивао и објављивао, Станковић је записе световних и црквених мелодија, уз своје ауторске клавирске композиције, изводио и на концертима. Наступао је у Бечу, Пешти, Будиму, Београду, Новом Саду, Сремским Карловцима, Сомбору, Панчеву, Сремској Митровици, Шапцу, Ваљеву, Крагујевцу, као солиста пијаниста и са својим пријатељем, академским сликарком и баритоном Стевом Тодоровићем. Као диригент, наступао је са Првим београдским певачким друштвом, црквеним хором у Будиму и хором који је формирао у Бечу са групом страних певача. Међу посебно значајнима су два Станковићева концерта, које је одржао у чувеној сали бечког Musikvereina.

О значају неговања и примене народног мелоса у стваралаштву Станковић је и писао у предговорима својих збирки, позивима на пренумерацију и у приватним писмима. Његове мисли су препознате као бисери писане речи о српском народном музичком стваралаштву.

За свој мелографски и стваралачки рад Станковић је од руског цара примио Орден кавалерства Св. Станислава. Панчевачко српско црквено певачко друштво, загребачки „Humanitätsverein“, бечки Musikverein, „Преодница“ и друга омладинска друштва именовала су га својим почасним чланом. Био је веома поштован и вољен међу сарадницима, познаницима, пријатељима и ученицима. Станковићев предани рад на очувању и неговању српског народног стваралаштва оставио је дубок траг у музичкој и укупној културној српској историји. Његово дело је прослављано кроз бројне написе, оснивања певачких друштава и других музичких установа које носе његово име. На иницијативу проф. др Данице Петровић, 1993. године у Сремским Карловцима почела је са радом Летња школа црквеног појања „Корнелију у спомен“.

Српска национална песма – варијације на песму „Што се боре мисли моје“:

https://www.youtube.com/watch?v=L4GGvo6uJjQ&feature=emb_rel_pause

Даворина Јенка

Документарни филм о композитору <https://www.youtube.com/watch?v=7d440pcipOU>

Даворин Јенко је словеначки композитор и диригент. Рођен је 09.11.1835. године у Дворју, а преминуо је 25.11.1914. у Љубљани.

Основну школу је завршио у родном крају. Гимназијско школовање почиње у Љубљани, а наставља у Трсту, у коме је музички живот био јако развијен. Одлази на студије права у Беч, где има и више могућности за музичко образовање. Посећивао је концерте, опере, дворску библиотеку где је имао могућности да проучава партитуре(нотне записе) разних опера и других славних дела. Пошто је био престар за студије музике на конзерваторијуму, певање и композицију учи приватно.

Основао је Словеначко певачко друштво и постаје његов хоровођа. Сматра се да је тада почео и са компоновањем. На позив Српске црквене општине у Панчеву, постаје хоровођа тамошњег Српског црквеног певачког друштва, што му омогућава и веће усавршавање у музици. Убрзо

прелази на место хоровађе Београдског певачког друштва, где са мањим прекидима остаје читавих 12 година. за то време је боравио и у Прагу где је усавршавао инструментацију и штампао нека своја дела. Радио је у Народном позоришту у Београду као учитељ певања и управник певачког ансамбала, али је имао и обавезу да пише оригиналну музику за потребе позоришта. Чак три деценије је био најзначајнији аутор сценске музике у овој установи, нарочито комада са певањем којих је написао преко 90. Најпопуларнији његов комад са певањем је „Ђидо” на текст Јанка веселиновића и Драгомира Брзака.

Даворин Јенко је јединствен музичар по стварању химни. Он је аутор чак две химне – словеначке „Напреј, застава славе” и српске химне „Боже правде”. Композовао је и многобројне химне певачких друштава, разних удружења, свог родног места. . .

Химна „Боже правде” је написана као завршна песма у комаду „Маркова сабља” Јована Ђорђевића. Јован Ђорђевић је једно време био и министар просвете, а комад „Маркова сабља” је написао на молбу Милана Обреновића да напише комад са „историјско-родољубивом садржином и династичким духом”. Пошто је Јован Ђорђевић једно време био и управник Народног позоришта у Београду, а Јенко музичар задужен за компоновање у истој установи, музику је управо он и написао. Била је то позоришна драма у два чина. Главни ликови су Марко Краљевић, Вила и Певац (певач, гуслар). У завршној сцени Срби се окупљају око слике младог владара и кличу предстојећем процвату земље песмом „Боже правде”. Премијера овог „комада са певањем и пуцањем” изведена је у народном позоришту 10.08.1872. године, на прослави пунолетства и ступања на престо кнеза Милана Обреновића. У Народном позоришту У Београду изведена је тридесетак пута, а песма „Боже правде” је муњевитом брзином нашла пут до народа, који ју је певао и ван позоришта.

Приликом проглашења Милана Обреновића за краља, а Србије за Краљевину, 22.02.1882. године, песма „Боже правде” је текстуално прерађена и проглашена првом српском званичном химном. Текст се мењао и касније, али је мелодија остала иста. Све до 1918. године она је била српска химна, а у доба између два светска рата, била је део тадашње југословенске химне.

Јенко је за собом оставио преко 90 комада се певањем, 110 хорских композиција, двадесетак соло-песама, петнаестак црквених композиција, створио је прву српску оперету. . .

Стеван Стојановић Мокрањац, који га је наследио на месту хоровађе Београдског певачког друштва за Јенка је рекао: „Волимо га и волећемо га увек, као најбољег од свију Словена музичара који су код нас радили!”

Химна Србије <https://www.youtube.com/watch?v=ws0pKb-Vdi4&t=2s>

Стеван Стојановић Мокрањац

Документарни филм о композитору <https://www.youtube.com/watch?v=QBY2NrHVh4>

Стеван Стојановић Мокрањац је српски композитор и хоровађа. Рођен је 09.01.1856. године у Неготину, а преминуо је 28.09.1914. године у Скопљу. Право презиме му је Стојановић, а Мокрањац је надимак који је додао свом имену и презимену, добијеном по називу села из кога потиче – Мокрањ.

Прве контакте са музиком имао је у породичном кругу у коме се неговала народна песма. У родном месту је певао у црквеном хору. Одлази у Београд, у Гимназију. У другом разреду је добио виолину и по слуху научио да свира народне песме и игре које би чуо. Када је почео да иде на часове виолине, његовом наставнику се није свидео призивак мелодија које свира, јер су га подсећале на народне песме. Прекида часове виолине, али наставља часове музике – учи певање, ноте и упознаје хорску музику. Ту је, састављајући мелодије, заборављао да иде у школу и иако добар ђак, мора да напусти шести разред гимназије. Завршио га је годину дана касније, када је као једини гимназијалац постао члан Првог београдског певачког друштва. Уписује се на природно-математички одсек Велике школе, али га напушта због велике љубави према музици. Певачко друштво му је, видећи у њему наследника **Корнелија Станковића**, омогућило да оде на музичке студије у Минхен. Друштво је од тадашњег министра просвете тражило да узме Мокрањца као државног питомца и да му се додели стипендија за школовање, а од певачког друштва из Неготина да сав приход од „беседа и села” дају Мокрањцу и тиме потпомогну његово школовање. „Штета би била да овако даровит човек пропадне. Српска музика врло мало има радника који би као Срби осећали и разумевали музикални дух свога народа. Ми јоште немамо другог Корнелија, те препоручујемо Стеву Мокрањца за државног питомца. У исто време, Друштво моли да му државну стипендију датем јер, као што помену смо, одиста би била штета да човек пропадне.” Стипендија је одобрена, али само за ту школску годину. Када се Мокрањац вратио из Минхена, покушао је да издејствује стипендију за још две године, али није успео. „Према својему плану ја бих радије идућу годину да проведем у Риму, како би се могао боље упознати са италијанском музиком, а нарочито са начином како се у њих предаје и негује певање, јер је вештина певања у њих најразвијенија. Последњу годину провео бих опет у Немачкој. Зато понизно молим господина министра да при решавању има ово у виду.” Међутим, одговор је гласио де се новац више не шаље. Тако је Мокрањцу, пропала та школска година. Да не би дангубио, почео је да пише своје најзначајније композиције – **Руковети**. Стеван Мокрањац, убеђен да ће ипак добити потребан новац за наставак школовања, говорио је : „Не да се, али ће се дати.” И дало се. Годину дана касније, одобрава му се стипендија за одлазак у Рим „да на извору проучи музику и благољепије

католичке цркве.” Претпоставља се да је разлог за одобравање стипендије било извођење његове Прве руковети, којом је министар био одушевљен. У Риму проводи годину дана и добија карактеристике од свог професора „... да је Мокрањац, у току шестомесечног рада под његовом дирекцијом, студирао вредно вокалну композицију и да је прибавио необичну добит пишући хорове за 4 и више гласова, каноне и фуге са тачношћу и ваљаним стилем.” После Рима, Мокрањац одлази на школовање у Лајпциг. Време које је провео тамо, значајно је и због тога што су у исто време тамо студирали и у Европи значајни композитори Артур Саливан, Едвард Григ и Фредерик Делијус. Тамо је написао нека од својих најзначајнијих дела – Опело, тебе Бога хвалим, Акатист, Херувимску песму (део Литургије)...

Његова музичка активност је била дугогодишња и разноврсна. Већ као афирмисани хоровађа певачког друштва Корнелије Станковић”, добија место диригента Београдског певачког друштва и на том месту остаје више од 20 година. Ово друштво под његовим вођством достиже висок уметнички ниво. Са њима је одржао пуно концерата и турнеја по Србији и другим јужнословенским земљама.

Радио је као наставник музике у Првој београдској гимназији и Богословији. Са својим пријатељима, **Станиславом Биничким** и Цветком Манојловићем, основао је прву музичку школу у Србији. Та школа данас носи име „Мокрањац”. Он је у њој био директор, али и професор. Утемељио је први гудачки квартет у Србији, који отворио врата камерној музици у Србији. Учествовао је у оснивању Удружења српских музичара, чији је и председник био, а изабран је и за дописног члана Српске краљевске академије (сада САНУ).

Његово стваралаштво је везано за хорску музику. Написао је неколико соло-песама, један комад са певањем и 5 fuga за гудачке инструменте, али је хорска музика била област којој припада скоро читав његов стваралачки опус. Ту су, на првом месту, 15 руковети, Приморски напеви, скерцо „Козар”, Литургија Светог Јована Златоустог, Опело, Акатист, 2 песме за Велики петак, 3 статије, Тебе Бога хвалим, Величаније Св.Сави...

Бавио се мелографијом по чему га можемо сврстати раме уз раме са Вуком Стефановићем Караџићем. Путовао је по Србији и записивао народне мелодије, црквене напеви и све што је имало везе са музиком. Остали су забележени записи народних мелодија са Косова, збирка Народне песме и игре са мелодијама из Левча, 2 збирке црквених напева (Осмогласник и Страно пјеније)... Сам Мокрањац је говорио да има око 160 народних песама које је записао на Косову и преко 300 песама из разних српских крајева. Често се дружио са песницима, који су му доносили песме из разних крајева. Песник Драгутин Илић му је донео 60 песама из Враћа, а он је његову песму „Мирјана” уврстио у своју Четврту руковет.

Херувимска песма-<https://www.youtube.com/watch?v=tZXVTF7GSkA&t=19s>

Руковет- <https://www.youtube.com/watch?v=W5iWVWVWJ7iA>

Јосиф Маринковић

Документарни филм о композитору <https://www.youtube.com/watch?v=6m8zEeJw92A&t=123s>

Јосиф Маринковић је српски композитор и хоровађа. Рођен је 15.09.1851. године у Врањеви (Нови Бечеј), а преминуо је 13.05.1931. године у Београду.

Школовао се у Петроварадину, Врбасу и Новом Саду. Основно музичко образовање пружио му је професор **Драгутин Блажек** у Учитељској школи у Сомбору. Музику је студирао у Бечу и Оргуљашкој школи у Прагу.

Радио је као хоровађа Београдског певачког друштва, Академског певачког друштва „Обилић” и још неких хорова (Радничко певачко друштво, Српско-јеврејско певачко друштво и др.), предавао је музику у Богословији, Учитељској школи и Другој мушкој гимназији. Изабран је за дописног члана Српске краљевске академије.

У свом стваралаштву често је користио народни мелос. Био је посвећен вокалним жанровима – соло-песмама и хорским композицијама. Компонувао је родољубиве мушке хорове, од којих је најпопуларнији „Народни збор”, „Песмом срцу”, „Славија” и др; мешовите лирске хорове (Пролетња зора), дечје хорове итд. Једанаест „Кола”, заснована су на низу народних мелодија. Међу хорovima са клавирском пратњом, који су блиски кантатама, истичу се „Задовољна река” и „Поточара”, патриотски хор „На Велики петак” и др. У соло песмама обраћао је пажњу на коректну дикцију текста, распевану мелодику и изражајну клавирску пратњу којом слика атмосферу. Компонувао их је по текстовима српских песника Јована Јовановића Змаја, Јована Грчића Миленка, Војислава Илића (Кажи ми, кажи, Растанак, Поток жубори, Ох, како сунце сија, Молитва, Грм и др). У црквеној музици инспирисан је народним црквеним појањем (Литургија за мешовити хор) и утицајима руске црквене музике (Опело, Царју небесни, Ангел вопијаше итд). Маринковић је често прерађивао своја дела, тако да постоје у више верзија.

„Где си душо“ - <https://www.youtube.com/watch?v=yhpC4QScFi4>

Станислав Бинички

Станислав Бинички је српски композитор, диригент и педагог. Рођен је 27.07.1872. године у Јасики (место код Крушевца), а преминуо је 15.02.1942. године у Београду.

Бинички се сматра једним од највећих представника српске уметничке музике.

Прва музичка знања стекао је од Стевана Стојановића Мокрањца и Јосифа Маринковића, певајући у хору Обилић. За време студија на Филозофском факултету у Београду оснива Академско музичко друштво. Затим, после једногодишњег рада у гимназији у Лесковцу одлази у Минхен, где студира композицију и соло певање. Након завршених студија, вратио се у Београд, где је учествовао у развоју музичке и педагошке делатности. Постаје војни капелник и оснива први симфонијски Београдски војни оркестар и Музичку краљеве гарде којом лично диригује дуги низ година. Заједно са Мокрањцем и Костом Манојловићем оснива Српску музичку школу. Био је хоровођа многих певачких друштава и диригент Народног позоришта у оквиру кога је основао Оперу, чији је био први диригент и директор.

Читавог живота био је посвећен компоновању. Познат је по томе што је за своје композиције користио фолклорне мотиве. Његово најпознатије дело је, прва у српској музици, опера „На уранку”. Опера је у једном чину, на текст Бранислава Нушића. Премијерно је изведена 1904. године у Народном позоришту у Београду.

Аутор је већег броја композиција за војне дувачке оркестре: увертире „Из мог завијаја”, циклуса народних песама у обради „На Липару”, циклуса Песме из Јужне Србије и Мијатовке, војних маршева од којих је најпознатији Марш на Дрину и Парадни марш. Сматра се да је најпознатији српски марш, Бинички посветио пуковнику Стојановићу, који је погинуо у Бици на Церу.

Компоновао је музику за бајку „Љиљан и оморика”, увертиру за Војновићев „Еквиноцио”, музику за позоришне комаде „Пут око света”, „Наход”, „Ташана” и др.

У његовој родној Јасици код Крушевца сваке године се одржава музичка манифестација Дани Станислава Биничког, у оквиру које су наступили многи угледни солисти и ансамбли.

Марш на Дрину https://www.youtube.com/watch?v=QaQV5WKVvnE&feature=emb_title

Петар Коњовић

Документарни филм о композитору <https://www.youtube.com/watch?v=wWkNUcMXaHM>

Петар Коњовић је рођен 05.05.1883. године у малом војвођанском месту Чуруг. Преминуо је 01.10.1970. године у Београду.

Школовао се у Чуругу, Новом Саду и Сомбору где је стекао прва музичка знања. Затим одлази у Праг и учи музику на, чувеном, Прашком конзерваторијуму.

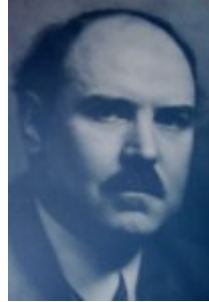
Радио је као хоровођа и наставник у Земуну, предавао је у Српској музичкој школи у Београду, био је инспектор за музику у Министарству просвете, био је директор Опере у Загребу, био је управник позоришта у Осијеку, Сплиту, Новом Саду и Загребу, био је професор Музичке академије у Београду, касније и ректор, био је редовни члан Српске академије наука и уметности (САНУ), као и управник Музиколошког института.

Извор Коњовићеве инспирације се налази у фолклору, а од младости окупиран вокалном музиком, као стваралац најчешће посеже за вокалним или вокално-инструменталним делима, у којима постиже и своја најбоља остварења. У целини узевши, његово се стваралаштво надовезује на Мокрањца, оца националне музике у Србији.

На подручју инструменталне музике, Коњовић није пружио много дела, али се међу њима истичу Симфонија c-moll, Јадрански капричо за виолину и оркестар, симфонијска поема „Макар Чудра”, два гудачка квартета и као његово најзначајније дело Симфонијски триптихон „Коштана”, састављен из инструменталних делова његове истоимене опере: интерлудија између I и II чина „Собина”, прелудиј V слике „Кестенова гора” и балетских нумера „Велика чочечка игра”.

Поред бројних хорова и соло песама, Коњовић је написао и пет опера: „Женидба Милошева”, „Кнез од Зете”, „Коштана”, „Сељаци” и „Отаџбина”.

Коштана, Велика Чочечка игра-<https://www.youtube.com/watch?v=RQd3jQ3ZXHo&t=113s>

Милоје Милојевић

Документарни филм о композитору <https://www.youtube.com/watch?v=p4bnXgli9pc&t=71s>

Милоје Милојевић је српски композитор, музиколог, педагог, музички критичар. Рођен је 27.10.1884. године у Београду, где је и преминуо 16.06.1946. године.

Виолину је почео да учи када је имао само 5 година. Са мајком је учио да свира клавир. Први значајнији музички подстицај добио је од Исидора Бајића, који му је предава музику у Српској православној великој гимназији у Новом Саду. Док је студирао на Филозофском факултету у Београду, Похађао је Српску музичку школу и учио код самог Стевана Стојановића Мокрањца и Цветка Манојловића. Студирао је музику у Минхену. Докторирао је музикологију на Карловом факултету у Прагу и постао први српски Доктор музикологије. Док је био у војсци, предавао је певање у Четвртој београдској гимназији, а затим и у Српској музичкој школи. Основао је Камерно удружење наставника Српске музичке школе. Са српском војском прешао је Албанију. Био је представник Краљевине Србије у Паризу у Културном одбору. Радио је још као диригент Академског певачког друштва „Обилић”, асистент музике на Филозофском факултету у Београду, редовн професор композиције и теоријских дисциплина на Музичкој академији у Београду. За време Другог светског рата био је хапшен од окупатора.

Један је од представника генерације композитора која су у српску музику унели модерне стилове и висок ниво технике компоновања. Читавог живота није га напуштала склоност према националном стилу – за музички фолклор као основу уметничке музике. Два су главна подручја његовог рада соло песма и клавирска минијатура, а дао је значајне прилоге и хорској и камерној музици. У соло песмама окренуо се домаћој, француској, немачкој и јапанској лирској поезији.

Муха и комарац-<https://www.youtube.com/watch?v=CykTnt1eh5A>

Стеван Христић

Документарни филм о композитору <https://www.youtube.com/watch?v=jkenduAp5CE>

Стеван Христић је српски композитор, диригент, педагог и музички писац. Рођен је 19.06.1885. године у Београду, где је и преминуо 21.08.1958. године.

Био је син министра и дипломате Косте Христића и унук председника Владе, Николе Христића.

Сматра се једним од најистакнутијих композитора у Србији, у првој половини 20. века. Прва музичка знања је стекао у Мокрањчевој школи, да би студије наставио у Лајпцигу. После краћег рада у Српској музичкој школи боравио је у Риму, Москви, Паризу. Пред Први светски рат вратио се у Београд и започео диригентску активност у Народном позоришту и педагошку делатност у Српској музичкој школи и богословији. Између два светска рата дао је допринос развоју музичког живота Београда као један од оснивача и први шеф и диригент Београдске филхармоније, диригент и директор Београдске опере, један од оснивача и првих наставника Музичке академије у Београду. Изабран је за дописног и редовног члана Српске академије наука и уметности (САНУ) и руководио радом Музиколошког института. Након Другог светског рата, учествовао је у оснивању Удружења композитора Србије, чији је био и дугогодишњи председник.

Христић није написао велики број композиција, али дела која је компоновао су обимна дела: опера Сутон, балет Охридска легенда, ораторијум Васкрсење, више оркестарских композиција (сценске музике за позоришне комаде), дела из области духовне музике (Литургија, Опело посвећено погинулима у Првом светском рату), концертне композиције (Симфонијска фантазија за виолину и оркестар, Рапсодија за клавир и оркестар), као и хорске композиције (Јесен, Дубровачки реквијем) и камерну вокалну лирику (мањи број дела: Била једном ружа једна, Ластавица, Елегија, Вече на шкољу, Бехар).

Опело, Свјати Боже <https://www.youtube.com/watch?v=vefTVju4zm0>

Христићево најзначајније дело је први српски балет „Охридска легенда“ – Грлица
<https://www.youtube.com/watch?v=pRnwrzD6Bgk>

Информативно !!!!!

Војвођански музичари 19-тог века <https://www.youtube.com/watch?v=J-ClkXMstnk&t=160s>

Београдска школа , 20 век <https://www.youtube.com/watch?v=UnmqP1vGofg>

Домаћи задатак !

- Одабрати једног композитора који је представник 19-тог века и једног композитора који је представник 20-тог века и одабрати једну његову композицију и анализирати је. (Анализа треба да садржи тему дела, односно садржај, ко је изводи,(нпр. хор, оркестар....) ког је облика-неопходно је написати дефиницију тог облика (нпр. Опера, комад са певањем, химна....),када и где је први пут изведена, анализа текста (ако га има), ко је творац текста, у ком периоду композиторовог живота је композиција настала) Све одговоре на ова питања имате у кратким документарним филмовима о композиторима и самом тексту који сам вам окачила. Радите у вашој свесци.
- На овом линку https://prezi.com/qhtntqbidom1/presentation/?utm_campaign=share&utm_medium=copy имате презентацију у којој се налазе најзначајније чињенице о композиторима. У свеску треба направити табелу (дала сам примертабеле испод текста)и за сваког композитора написати најважније чињенице из задате презентације.

Композитори XIX века	Композитори XX века
1. Корнелије Станковић (најзначајније)	1. Петар Коњовић.....
2. Јосиф Маринковић (најзначајније)	2.Стеван Христић.....
3. Стеван Стојановић Мокрањац	3.Милоје Милојевић.....
	4.Станислав Бинички.....
У уџбенику стране 44-51	У уџбенику стране 80-84

Ово је наставна јединица за трећу и четврту недељу. Имате времена, не журите !

Радове послати на маил tamaravuksanovic@gmail.com

Рок за предају радова је 17-ти Април !

Поздрав ! ☺